

Αρχιερατική λειτουργία για την απόδοση του Πάσχα στην Ιερά Μονή Αγίων Πάντων Βεργίνης

/ [Ιερές Μονές](#)

Την Τετάρτη 20 Μαΐου με την ευκαιρία της Αποδόσεως της εορτής του Πάσχα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε τον θείο Λόγο στην Ιερά Μονή Αγίων Πάντων Βεργίνης.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου:

«Έως τό φῶς ἔχετε πιστεύετε εἰς τό φῶς, ἵνα υἱοὶ φωτός γένησθε».

Πρὶν ἀπὸ ἀκριβῶς σαράντα ἡμέρες ἡ Ἐκκλησία μας μᾶς κάλεσε νά λάβουμε «ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός» καί νά δοξάσουμε τόν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν Χριστό, τόν ἀρχηγό καί τελειωτή τῆς πίστεώς μας.

Καί αὐτό τό ἀνέσπερο φῶς, τό ὁποῖο πλημμύρισε τό βράδυ τῆς Ἀναστάσεως τοὺς ἱερούς μας ναούς ἀλλά καί τά πρόσωπα καί τίς ψυχές μας, τό φῶς πού προῆλθε ἀπὸ τόν πανάγιο Τάφο τοῦ ἀναστάντος Κυρίου μας, μᾶς συντρόφευσε ὅλες αὐτές

τίς σαράντα ημέρες μέχρι σήμερα, πού δέν παύσαμε νά ψάλλουμε τόν ύμνο τῆς Ἀναστάσεως, πού δέν παύσαμε νά διακηρύσσουμε τό θαῦμα τοῦ ὁποίου καί ἐμεῖς ἀξιωθήκαμε νά γίνουμε μάρτυρες.

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι», αἰσθανθήκαμε τό φῶς τοῦ Χριστοῦ νά ἐνισχύει τήν πίστη μας καί νά φωτίζει τίς ψυχές μας.

Καί σήμερα, σαράντα ημέρες ἀπό τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, κλείνει ὁ ἀναστάσιμος αὐτός κύκλος μέ τήν ἀπόδοση τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα.

Τί γίνεται ὅμως μέ τό φῶς πού ὅλο αὐτό τό διάστημα φώτιζε ὄχι μόνο τίς λαμπάδες μας ἀλλά καί τίς ψυχές μας; Σβύνει καί χάνεται, καί περιμένουμε καί πάλι νά ἔρθει τό ἐπόμενο Πάσχα γιά νά μᾶς φωτίσει;

Ἀσφαλῶς ὄχι. Τό φῶς τοῦ Χριστοῦ δέν σβύνει ποτέ. Ἐμφανίσθηκε στόν κόσμον καί τόν φώτισε μέ τήν ἔλευση καί τήν ἐνανθρώπησή του, ἀλλά δέν ἔσβυσε μέ τόν θάνατό του, οὔτε ἐγκατέλειψε τόν κόσμον μέ τήν Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ στόν οὐρανό. Ἐάν ἐμεῖς τό λαμβάνουμε κάθε χρόνο τή νύκτα τῆς Ἀναστάσεώς του, τό λαμβάνουμε συμβολικά, γιά νά μᾶς ὑπενθυμίσει δι' αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία μας ὅτι τό φῶς τοῦ ἀναστάντος Κυρίου ὄντως ἐξῆλθε ἐκ τοῦ τάφου, ὅπως ἐξῆλθε καί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Τό λαμβάνουμε γιά νά μᾶς ὑπενθυμίσει ὅτι «τάφος καί νέκρωσις οὐκ ἐκράτησε» τόν Χριστό. Τό λαμβάνουμε γιά νά μᾶς ὑπενθυμίσει ὅτι τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως εἶναι παρόν στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας καί πρέπει νά εἶναι παρόν στή ζωή τῶν πιστῶν τέκνων τοῦ Χριστοῦ, ἐφόσον φῶς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός.

«Ἔως τό φῶς ἔχετε πιστεύετε εἰς τό φῶς, ἵνα υἱοί φωτός γένησθε».

Ὅσο ἔχετε τό φῶς, πιστεύετε στό φῶς, γιά νά γίνετε υἱοί φωτός, ἀκούσαμε τόν Χριστό νά λέγει στούς μαθητές του ἀλλά καί σέ ὅλους ἐμᾶς στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα πού ἀκούσαμε πρό ὀλίγου.

Ὅσο ἔχουμε δηλαδή τό φῶς, τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως, τό φῶς τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ, ἄς πιστεύσουμε σέ αὐτό τό φῶς, ἄς καλλιεργήσουμε μέσα στήν ψυχή μας τήν πίστη στόν Χριστό πού εἶναι τό φῶς τῶν ἀνθρώπων. Καί ἐάν καλλιεργήσουμε αὐτή τήν πίστη στόν Χριστό, ἄν βάλλουμε μέσα στήν ψυχή μας τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, τότε θά γίνουμε τέκνα φωτός, θά γίνουμε ἀληθινά τέκνα τοῦ ἀναστάντος Κυρίου, πού θά ἀκτινοβολοῦμε μέ τή ζωή μας τόν Χριστό πού ἔχουμε στήν ψυχή μας, πού θά φωτίζουμε τούς ἀνθρώπους γύρω μας μέ τό φῶς τῶν καλῶν μας ἔργων, πού θά εἴμαστε καί ἐμεῖς τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Ἀναστάσεως.

Ὅταν, λοιπόν, μέσα στήν ἀναστάσιμη αὐτή περίοδο ἀγωνισθήκαμε νά διατηρήσουμε τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως στήν ψυχή μας, ζώντας τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως ὡς πνευματικό γεγονός στή ζωή μας, ζώντας τήν ὡς προσωπική μας ἀνάσταση ἀπό τήν ἁμαρτία καί τά πάθη, ἀπό τίς ἀδυναμίες καί τά ἐλαττώματά

μας, τότε τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως δέν θά σβύσει. Τότε ἡ Ἀνάσταση δέν θά εἶναι μία ἑορτή πού πέρασε, ἀλλά θά εἶναι ἕνα διαρκές βίωμα, θά εἶναι μία διαρκῆς πραγματικότητα στήν πνευματική μας ζωή, πού θά εἶναι ἀναστάσιμη, πού θά εἶναι ἀφενός γεμάτη χαρά καί ἀφετέρου μία διαρκῆς προσπάθεια γιά νά ζήσουμε αὐτό πού μᾶς προτρέπει ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος: «εἰ οὖν συνηγέρθητε τῷ Χριστῷ τά ἄνω φρονεῖτε, τά ἄνω ζητεῖτε, μή τά ἐπί τῆς γῆς».

Ἄν, λέει ὁ ἀπόστολος, ἀναστηθήκατε μαζί μέ τόν Χριστό, τότε ἡ σκέψη σας καί τό φρόνημά σας πρέπει νά εἶναι στραμμένα στόν οὐρανό καί ὄχι στή γῆ· γιατί στόν οὐρανό καί ὄχι στή γῆ βρίσκεται ὁ Χριστός· γιατί στόν οὐρανό καί ὄχι στή γῆ βρίσκονται ὅσα μᾶς ἐνώνουν μαζί του καί ὅσα θέλουμε νά ἐπιτύχουμε.

Ἄν ἀναστηθήκαμε μαζί μέ τόν Χριστό, δέν ἔχουμε λόγο νά στρέφουμε πάλι τό βλέμμα καί τό ἐνδιαφέρον μας στά χοϊκά καί στά ἀμαρτωλά, σέ ὅλα ἐκεῖνα πού προσπαθήσαμε νά σταυρώσουμε μέ τή βοήθεια τοῦ Χριστοῦ καί τά ὁποῖα σκοτεινιάζουν μέσα μας τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

Ἄν ζήσαμε τή χαρά τῆς Ἀναστάσεως, ἂν αἰσθανθήκαμε τό φῶς τοῦ ἀναστάντος Κυρίου νά πλημμυρίζει τήν ψυχή μας, ἄς προσπαθήσουμε νά τό διατηρήσουμε ἀναμμένο· ἄς προσπαθήσουμε νά ζοῦμε τήν Ἀνάσταση καί ὅλο τόν χρόνο, νά τή ζοῦμε πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς μας, καί τό φῶς της νά τή ρυθμίζει καί νά μᾶς καθοδηγεῖ πρός τόν ἀναστάντα Χριστό.

